

Є ТАКА ПРОФЕСІЯ - ЗАХИЩАТИ ВІТЧИЗНУ

Серед тих, хто обрав справою свого життя захист Вітчизни, і наш земляк, старший лейтенант Олександр Гаврилович. В офіцерському складі 12 інженерного полку Збройних сил України молодий військовий служить чотири роки. Впродовж останнього року майже сім місяців він провів в зоні АТО. Після чергової ротації прибув додому в десятиденну відпустку.

Мабуть зайве говорити про те, що з початком військових дій на Сході країни життя наше перейшло в інший вимір. Ми підсвідомо ділимо його на періоди до війни і нинішній. Озираємось на свій мирний вчорашній день і вже не знаємо, чи тішитись тим, що було в ньому, а чи плакати від смутку, що все те відбуло, відмаяло. Десь там, в тому промайнулому, полишилась і розповідь на шпальтах нашої районки про курсанта Військового інституту Подільського національного університету ім. Огієнка Олександра Гавриловича. Він був єдиним із Зарічненщини, хто впродовж останніх років обрав собі професію військового, а вона, на жаль, в той період не котирувалась в числі престижних. Але як пишались Сашком рідні! Збулась давня мрія його мами. Любов Леонідівна завжди мріяла про те, щоб син став офіцером. Як тішились вони лейтенантськими погонами, місцем служби Сашка! Він отримав призначення в Новоград-Волинську військову частину. Житомирщина не так далеко від рідної домівки. Служба в інженерному полку особливої небезпеки в собі не таїть та ще й неабияку користь приносить людям. Навіть в засобах масової інформації писали про вдячність жителів села Вітковичі, Берез-

Свято-Покровському храму Любов Леонідівна разом зі своїми односельчанами молилась за свого воїна Олександра. Певна, що ті молитви й вберегли її сина. У святкові Великодні дні він розділив з рідними радість повернення, поділився планами на майбутнє, провів чимало зустрічей в колі давніх друзів. Не проминула нагоди й собі, аби поспілкуватись з молодим офіцером. Й, хоч Олександр повійськовому не багатослівний, наша розмова все ж не позбавлена емоцій. Їх важко десь подіти, бо навіть тиждень на війні стає довжиною в життя, не кажучи вже про місяці в стані військової облоги. Дивно бачити в руках Олександра цигарки. Добре знаю, що раніше хлопець не палив. Тепер, каже, пачки на день буває мало. Для нього ця війна почалась у червні 2014 року. Саме тоді команду спеців 12-го інженерного полку перекинули під Слов'янськ. Під шквалом снарядів військові приступили до зведення мосту. Професія інженерів – найгуманніша в переліку військових спеціальностей. Ця служба докладає всіх зусиль, аби якомога меншими були людські втрати: ставити загородження для техніки, укріплює позиції, наводить переправи й займається розмінуванням. Праця під прицілним вогнем коштує чимало зусиль,

мій термін перебування на території військових дій складає майже сім місяців. Був в Краматорську, Станиці Луганській, Севе-родонецьку, Трьохізбенці, Новотошківському, Золотому, Старому Айдарі, Лисичанську, Рубіжному, Щасті. Зустрічав наших земляків із числа мобілізованих. А якось до нашої інженерної групи підійшли місцеві жителі. Здається, то було в районі Станиці Луганської. Й, по моїй говірці, чоловік оприділив, що я родом з Полісся. виявляється, він теж наш земляк, тільки давно вже мешкає на Луганщині. Відношення жителів Сходу до українських військових неоднозначне. Одні – щиро вітають, інші – не приховують своєї неприязні. А ось діти, майже кругом, зустрічають нас з прапорцями в руках, з малюнками. Усміхаються, стараються потиснути руки. Нам доводилось допомагати місцевому населенню продуктами. Харчування в армії все-таки на належному рівні. Тож, ділились продуктами й з дитячими будинками, й з при-старілими людьми. Тяжко дивитись на голодних людей, на зруйновані будинки. В Станиці Луганській

йому доведеться довго лікуватись в Німеччині. Ще двоє військових загинуло.

Дослухаюсь до слів Сашка, слідкую за його рухами. Як неспізнано він змінився! Суворий погляд, виражене кожне слово. А я ж пам'ятаю його таким веселим, таким життєрадісним. Тепер за плечима мого 25-річного односельчанина тягар війни, гіркі думки і спогади. Від них відволікти не в силі навіть малий племінник Дмитрик, котрий не полишає Сашка ні на мить. Якимсь мимохідь у мене злітає з вуст запитання: чи не жалкує Олександр про те, що обрав собі професію військового.

- Анітрохи, - звучить у відповідь. - Війна змінила всіх нас і саме головне – змінила відношення держави, суспільства до армії. Шкода лиш, що ці зміни дались такою ціною. Про свій вибір не шкодую. Навіть потроху починаю собі зміну готувати, - киває головою на племінника.

нівського району 12-му інженерному полку й особисто старшому лейтенанту Олександровичу Гавриловичу. Під час весняної повені 2013 року на річці Случ був пошкоджений міст, який слугував надійною переправою мешканцям Вітківців. На прохання сільського голови, на місце події прибула інженерна група з Новоград-Волинської військової частини з розрахунками важкого механізованого мосту під керівництвом старших лейтенантів Андрія Козака та Олександра Гавриловича. В короткий термін міст довжиною 96 метрів було встановлено. Місцеве населення щиро дякувало своїм рятівникам. Рідні Олександра знову раділи його професійним успіхам. Останній рік змінив ті радощі на тривогу. Чим би не були зайняті батьки, які б клопоти не лягали на плечі Миколи Лук'яновича та Любові Леонідівни, Сашко з думок не сходив. У коротеньких телефонних розмовах молодий військовий запевняв рідних, що все гаразд. Скільки правди було в тих словах - вони не відали. Як і не завжди знали про те, де в цей момент син знаходиться: чи на Житомирщині, в розташуванні частини, а чи у відрядженні на Сході, в зоні АТО. Спасінням ставала одвічна селянська робота, а ще - молитва. Кожної служби, в

нервів, не позбавлена вона й гірких втрат.

- Професії захисту Вітчизни ми навчались у мирний час, - говорить Олександр. - Заняття в аудиторії, навчання на полігонах не йдуть ні в яке порівняння з реаліями війни. Тут не має місця реконструкції бою, це вже не театр бойових дій, а жорстока реальність, в якій гинуть люди, ті, з ким ти вчора сидів в одній аудиторії, хто ще донедавна марширував на плацу, хто наводив переправи для мирного населення під час весняних повеней. Це усвідомлення повністю міняє твоє відношення до життя, до оточення, міняє тебе самого. Моя війна розпочалась під Слов'янськом. Місто тоді було в руках бойовиків. Ми укріплювали позиції для розташування українських військових сил. То були два найтяжчих місяці за весь останній рік та й взагалі за всю мою службу. Можливо тому, що це був початок, вперше в своєму житті я не в художньому фільмі, не по телевізору, а на власні очі побачив, що таке війна. Той жах не полишав навіть після повернення в розташування частини. Довгий період не міг вночі спати. Після короткого перепочинку - знову на Схід. Той місяць ми наводили переправи на Луганщині. Далі - ротація - і в Новоград-Волинський. Минав якийсь час й нас перекидали в АТО. На сьогоднішній день, в загальному,

кожен шостий дім зруйновано. Війна не щадить нікого й нічого. Людині зі здоровим глуздом важко таке сприймати. Я бачив в соцмережах сотні знімків: випалена земля, знищені села, вбиті люди. Не знаю, як можна спокійно фіксувати такі кадри. За місяці, проведені в АТО, я зробив два чи три знімки: розбитий танк, знищений блокпост і ще там щось. Якщо чесно, мені хочеться стерти їх з пам'яті, а не те, що виставляти на загальне споглядання. Повертаючись в частину зі Сходу, я попадаю ніби в іншу площину: тут мир, а там війна. Її незрима присутність відчувається, як тільки в'їжджаєш на територію Харківської області. Тяжке сприйняття: позаду тебе життя без особливих змін: звичайна робота, весілля, гулянки, весна, любов, пісні. А на відстані протягнутої руки вже смерть, розруха, ненависть. Я щойно повернувся з містечка Щастя. Така назва і така доля у міста та його людей! Там теж зустрів свого земляка із числа недавно мобілізованих. Так само, впізнав він мене по поліському акценту. Кожна така зустріч далеко за межами рідних порогів стає в радість. Але глибоко ранять звістки про те, що хтось із знайомих тобі людей вже поліг на полі бою, хтось важко поранений. Нещодавно військовослужбовець з нашого полку підірвався на міні, отримав тяжке поранення ніг. Тепер

- Дмитрику, ти теж будеш офіцером? - звертаюсь до чотирирічного малюка.

- Буду! - чеканить коротко, у геть по-військовому, хлоп'я.

Зачувши ту відповідь, Сашко, чи й не вперше з моменту нашого спілкування, усміхається. Та іскорка доброго настрою запалює в ньому бажання поділитись планами на майбутнє. В них - одруження, облаштування сімейного побуту. У Новоград-Волинську молодий офіцер винаймає житло. Щоправда квартплата не з власної кишені - за рахунок держави. Заробітна плата в межах чотирьох тисяч гривень. За відрядження на Схід йдуть додаткові нарахування. Та звісно, що не за грошима туди йдуть. Накази в армії не обговорюються. Не відкидає Олександр й перспективи подальшого навчання у військовій академії. Який лейтенант не мріє про генеральські погони! Головне, каже, аби скоріше скінчилась ця війна. А поки що - тішитись днями в колі рідних і близьких, поспішає чимось допомогти домашнім. Відпустка така короткотривала. За кілька днів Олександр Гаврилович триматиме курс до Новоград-Волинського. У травні - чергова ротація і він знову відбуде на Схід. Таку вже професію собі обрав - Вітчизну захищати.

Галина ГАВРИЛОВИЧ